

'Lizzie' van Eva Wanjek: Een bedwelmende liefdesgeschiedenis

Als de Engelse dichter en kunstschilder Dante Gabriel Rossetti het beeldschone naaistertje Elizabeth (Lizzie) Siddal aan het werk ziet in een damesmodezaak is hij verkocht. [...] 'Hij zou zijn leven lang de mooie onbereikbare vrouw blijven schilderen, die hij in zijn dromen voor zich zag.' Het duurt niet lang of Lizzie trekt bij Dante in en wordt zijn model en muze.

Twee auteurs, de romanschrijver Martin Driessen, en dichteres Liesbeth Lagemaat, schreven samen 'Lizzie', uitgave Wereldbibliotheek, onder de naam Eva Wanjek die ze als pseudoniem kozen. Lizzie heeft lang, roodbruin haar, een rank figuurtje en een elfengezichtje. Ze is van zeer eenvoudige komaf en had een traumatische jeugd, in tegenstelling tot Dante. In Dantes Londense atelier waar ze samen wonen is hij als een bezetene met zijn kunst bezig. Met Lizzie als middelpunt. Ze is maar al te graag zijn model, maar ze is ongrijpbaar en grillig. Ze leeft in haar eigen wereld en hoe ze ook van Dante houdt, ze toont te weinig liefde.

We lezen haar gedachten en gevoelens in cursief gedrukte passages. Dante maakt deel uit van een groep schilders die haar allemaal bewonderen. Maar alleen hij leeft met haar. Ze kan niet meer zonder hem en wil hem met

niemand delen. Ze is op iedereen jaloers die hij aandacht geeft, maar zelf geeft ze zich niet en zelden is ze een minnares voor hem. Dante is haar al snel ontrouw en legt het aan met een ander model. 'Hoe kan het zijn dat je de liefde van je leven met een slet hebt bedrogen, en er niet de minste spijt van hebt?' vraagt Dante zich af, die vervolgens met meerdere vrouwen het bed deelt.

De betovering die er tussen hen was brokkelt langzaam af. Als Dante haar tekende of schilderde hield hij meer van haar dan wanneer ze samen praatten of sliepen: 'Ik raak aan haar ziel en aan de mijne, als ik haar portretteer en wij samen zwijgen.' Tussen de bedrijven door schildert en dicht Lizzie ook, maar zonder resultaat. Ze gaat aan de drank en slikken laudanum (opiumtinctuur). Het samenleven in het Londen van de 19e eeuw wordt daardoor, al beleven ze soms ook momenten van totale eenwording, steeds moeilijker, mede door Dantes ontrouw en Lizzies ongrijpbaarheid en jaloezie. Maar haar schoonheid blijft hem als kunstenaar prikkelen en hij groeit naar verloop van tijd uit tot een beroemd kunstschilder vooral door zijn grote drieluik dat in een kathedraal komt te hangen. Lizzie daarentegen ligt vaak in bed te dromen met als gevolg dat er weinig

uit haar handen komt. Ze overdenkt dat ze met een genie eigenlijk niet kan leven [...] 'je offert je op of je schaamt je omdat jij degene bent die tussen hem en de onsterfelijkheid staat.' Ze raakt meer en meer verslaafd aan laudanum en drank, terwijl ze pas dertig jaar is. Ze bedenkt dat haar wereld het atelier van Dante is: 'Zolang hij naar me kijkt, besta ik. Als hij mijn schoonheid liefheeft, ben ik het leven waardig. Maar hij zou zonder mij veel beter af zijn. Misschien zou het een ultiem liefdesbewijs zijn als ik hem van mijn aanwezigheid verlos.' Wat kon haar verzoenen met haar bestaan? Een kind, zou dat samen met Dante de zin van haar leven worden? Voor Wanjek daar ons deelgenoot van maakt, stapelt het ene drama zich op het andere tot het scheppen van Dantes ultieme schilderij toe.

De auteurs, volgens wie 'Lizzie' 'een literaire fantasie' is, hebben dit tranttrekkende, vuistdikke verhaal, dat zich afspeelt in het 19e eeuwse Londen, schitterend opgebouwd. De beelden trekken als een film aan je voorbij en laten je niet los. En al ben je broodnuchter, raak je door hun liefdesgeschiedenis die gedoemd is te mislukken, bedwemeld, en leest die in één gelukzalige roes uit.

Recensie door Ellen de Jong

